

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἄληθως σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' ἰ φράγκα καὶ ἐστὶ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Αὐγούστου δεκαενέα,
λόγια ρητόρων ὄντως γενναῖα.

Χίλια τετρακόσα
καὶ συμβάντα τόσα.

Περὶ Βουλῆς καὶ πάντων τῶν κατ' αὐτὰς συμβάντων.

Α'.

Τώρα, Πατρίδα, πάλι
σῆκω σὰν πρὶν μεγάλη.
Ἄς σὲ κυτιάξω νέαν
θριάμβων Ἀμαζόνα
ἐστὴν πάλιν τὴν γενναίαν,
ἐστὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χαλασμοὺς πολέμων ἐπαράτων
ὀλόρθη ξαναστάσου,
φτέρωσε τὰ παιδιὰ σου,
ὅπου Σωτῆρες ἄφτεροι τοὺς πῆραν τὰ φτερά των.

Ξανάγινε μιὰ μόνη,
μία καὶ μοναχὴ,
καὶ τώρα νὰ σ' ἐνώνῃ
μιὰ σκέψις, μιὰ ψυχὴ.

Μόνο μιὰ γνώμη νὰ γενοῦν μικραῖς μεγάλαις γνώ-
καὶ μέσ' στοῦ κόσμου τῇ φωτιᾷ [μαῖς,
κλείσει τὰ μάτια καὶ ταῦτιά
νὰ μὴν ἀκοῦς πολλαῖς ἑντροπαῖς καὶ νὰ μὴ βλέπῃς
[βρώμας.

Τόνισε νικητήρια
γιὰ τ' ἀποκαλυπτήρια
ἐκεῖνα τῆς Βουλῆς

Καὶ σήκωσε τὰ χέρια
νὰ φθάσουν ὡς τ' ἀστέρι
οἱ πόθοι τῆς Φυλῆς.

Εἶναι πολλὰ τὰ πάθη σου, μεγάλα τὰ δεινὰ σου,
μὰ μὴν πικραίνεσαι γι' αὐτά,
καὶ κάνε πάλι ζηλευτὰ
σὰν πρὶν τὰ στέφανά σου.

B.

Προχώρα μὴ καὶ μοναχὴ...
ἐμπρός, τὸ βῆμα σου ταχύ.
Ζωντάνεψε νεκρῶν καρδιᾶς,
κι' ὅς ἀντηχοῦν ἡ λαγκαδιᾶς,
τὰ πέλαγα κι' οἱ βράχοι
πῶς εἶσαι μὴ μονάχη.

Στοὺς ἄλλοτε Σωτήρας σου δῶσε μεγάλη φάπα,
καὶ γιὰ Σωτήρων διάβασμα φέρε παπᾶ καὶ Πάπα,
καὶ διάβαζε καὶ διάβαζε κι' ἐξώρκιζε δαιμόνια,
κι' ὅς σαρωθοῦν οἱ βοῦρκοι σου καὶ τᾶγη τὰ Κυλῶνεια.

Μὲ φύλλα δάφνης ὅς γενῇ κι' ὁ νέος στέφανός σου,
κι' ὅπως καὶ πρὶν ἐνώσόν, γιὰ νὰ μὴ δείχνω πῶς καὶ ἐγὼ δύο Πατρίδες χώρια,
τὴν μία τὴν κατάμαυρη, τὴν ἄλλη τὴν πανόρητα,
καθὼς ὁ Χάμλετ ἔδειχνε στὰ μάτια τῆς μητέρας
τοὺς δῶ τοὺς πατέρας.

Τὸν δύστυχο λαό σου δεῖξε τον σὰν καὶ πρῶτα
κλεινὸ καὶ περιούσιο,
κι' ἐπίτρεψε στὸν Μπούσιο
νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ τὰ νέα καθεστῶτα.

Δόλια Πατρίδα, γέλα,
καὶ τρόβηξε κορδέλα.
Εἶναι βεβαίως σοβαρὸν
μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
νὰ λέγῃ γιὰ τὸ καθεστῶς κι' ὁ Βουλευτὴς Κοζάνης
πῶς εἶναι νόθον γέννημα φενακισμοῦ καὶ πλάνης,
ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ πῇ καὶ τοῦτο τὸ ποτήρι,
καὶ μέσα στ' ἄλλα νὰ γενῇ καὶ τούτου τὸ χατήρι.

Ἐξῆσε χρόνια στὴν Τουρκιὰ κι' ὁ ρήτορας ὁ πάνυ
καὶ φαίνεται πῶς δὲν ἔχει χωρὶς Γιλδίς νὰ κάνῃ.
Διὸ καὶ συνεχάρησαν τὸν τῆς Κοζάνης πάντες
οἱ τὴν ἀδράν ρητορικὴν γενναίως ὑποστάντες,
καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ τοῦπαν: καλὲ ἄντες.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ στὸν Βουλευτὴ:
θαυμάζω τὸ μυαλό σου,
καὶ τοῦ ψιθύρισα στ' αὐτὴν:
παιδί μου, σὲ καλὸ σου.

Πολλὰ φορὰς εὐχήθηκα, καυμένη μου Πατρίδα,
νᾶχα ταῦτά τοῦ Μήδα,
ν' ἀκούω γιὰ τὸ καθεστῶς Μπουσίων ξεφωνήματα,
οὐ μὴν ἀλλὰ κι' ἐμπεύρους
ν' ἀκούω κρονολήρους,
ποῦ σὰν τὸν Βασιλεῖ τὸν Λὴρ ἔχουν παραληρήματα.

Γ.

Ἀκούω τῶν Σωτήρων τὸν κάθε θιασῶτη
καὶ γίνεται καινούριο τὸ μαῦρο μου σηκότι,
Ζήτω τῆς Γερμανίας ἔσκουζαν ὁλοένα
Σωτήρηδων συντάγματα,
κι' ἔπερναν ἀνταλλάγματα
ἄντερα φουσκομένα.

Μεθ' ἑρῶς μανίας
ζήτω τῆς Γερμανίας
ἔσκουζαν ἐμιγκρέδες καὶ κατὶ διπλωμάτες,
ποῦχαν μ' ἄερα φρέσκο τῆς τσέπαις των γεμάταις.

Κι' ἐγὼ, φτωχὴ Πατρίδα,
μέσα στὴν καταιγίδα,
μέσα στὴ συφορέλια
ἔσκαζ' ἀπὸ τὰ γέλοια.

Κι' ἦσαν γοητευμένοι
καὶ καταμαγευμένοι
σὰν ἔτρωγαν καμμία καλὴ κατραπακιά
τῶρ ἀπὸ τὴν Ἀρκοῦδα, τῶρ ἀπὸ τὴν Τουρκιά.

Ἦθελαν Πρώσσοι κρᾶνος καμπόσοι νὰ φορέσης,
Πατρίδα μου φτωχή,
καὶ μάρκα κι' ὑποσχέσεις
ἐπέφτανε βροχή.

Μὰ τί χαρὰ μεγάλη
κι' ἐγὼ ποῦ τὴν ἐπῆρα,
καὶ τότε μία κι' ἄλλη
Πτωχοπροδρομίου λύρα
μὲ πάθος ἐτραγούδα
τὰ μάρκα τῶν Βαρόνων,
τῆς ἐκλογαῖς τοῦ Γούδα
καὶ τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Καὶ κατὶ μούτσουν Ἀὐλικά
ἔβαλαν κρᾶνη Πρωσσικά
καὶ φέσια καὶ καλπάκια.

Καὶ τεντσερέδες μερικοὶ
ἐκύλισαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ βρήκαν τὰ καπάκια.

Χαῖρε, Πατρίδα... τραλαλά...
Σωτήρες σου περιφανεῖς
ἤθελαν σῶναι καὶ καλὰ
Τουρκοβουλγάρα νὰ γενῇ.

Τὰ λυσσακά των ἔτρωγαν φρενήρεις πατριῶτα,
κι' ὅ, τι τοὺς εἶπα κι' ἄλλοτε τοὺς τόλεγα καὶ τότε:
Τουρκοβουλγάρα θέλετε τῆς δόξης τὴν μητέρα;
σύρτε στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παρατέρα.

Κι' ἀλήθεια τόπα κι' ἔγινε, κι' ἔφαγα μὴν ἡμέρα
ὁ γέρο διάβολος φανεῖς
σὲ κατὶ Βουλγαρομανεῖς,
τούς πῆρε καὶ τοὺς σήκωσε καὶ μάνγα καὶ πατέρα.

Χαῖρε, Πατρίδα... τραλαλά...
καὶ ποῖος μπορεῖ νὰ μὴ γελᾷ

ὅτ' ὁ ξαφνικό των λάθημα,
ποῦ θᾶναι σ' ὄλους μάθημα;

Κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα γι' αὐτοὺς νὰ πῶ κακὸ τροπάρι,
μήτε κανέναν διάβολος νάλθῃ καὶ νὰ τοὺς πάρῃ,
μὰ μὲ τοὺς τόσους ἄθλους των καὶ τὰ μεγάλα λόγια
σ' εἶχανε κάνει τζόγια.

Μὲ τὰ Κουβέρνα τὰ τρανὰ τῶν σεβαστῶν Προέδρων
νερὸ δὲν εἶχε κι' ὁ γιαλὸς
κι' ἀπεξηράνθη παντελῶς
κι' ὁ χεῖμαρρος τῶν Κέδρων.

Κι' εἶδα κοιλάδα κλασικὴν
προῶρως μαρανθεῖσαν
καθὼς ἐκείνην τὴν συκὴν
τὴν ἀποξηρανθεῖσαν.

Μέσα' στοὺς τόσους κοπετοὺς
καὶ' στὰ δεινὰ τοῦ Γένους
θλίβομαι τώρα καὶ γι' αὐτοὺς
κι' ἄλλους ἀδικημένους,
ποῦ σήμερον ὡς ἀμοιβὴ τῶσων κατορθωμάτων
σπάζουν εἰς τὸ κεφάλι των πέτραις ἀναθεμάτων.

Χαῖρε, Πατρίδα... τραλαλό,
κι' ὅλα θὰ βγοῦνε σὲ καλό.
Ἔλα καὶ μέσα' στὴ Βουλὴ,
ποῦ τόσα κλέη διαλαλεῖ.

Ε΄.

Βουλὴ, ποῦ φεγγοβόλησαν ὅτ' ὁ σκότος ἀστραπαῖς,
Βουλὴ, ποῦ τρανολάλησε πρωτάκουσαις ντροπαῖς,
Βουλὴ, ποῦ τὴν ἐτρόμαξε κάθε παλῆρος σαλιάρης
κι' ἐκάθισε ὅτ' ὁ πάγκο του καθέναν κατεργάρης.

Βουλὴ, ποῦ πέρασε νυκτιαῖς
μὲ πένθιμα τροπάρια,
κι' ἐπόμεπυσε κωλόφωτιαῖς,
ποῦ γίνηκαν φανάρια.

Ἀλλὰ καὶ πανηγύρισε
πανηγυριν μεγάλην,
καὶ τοὺς Σωτῆρες πάλιν
καλὰ τοὺς ἐσιγύρισε.

Σὰν Νέμεσις ἀνηλεῆς
μ' ἕνα βαρὺ μαστίγιον
μαστιτίζει μέχρις αἵματος.

Ὅσους Σωτῆρας εὐκλεεῖς
ζητοῦσαν καταφύγιον
εἰς τὴν σκιὰν τοῦ Στέμματος.

Μέσα σὲ τούτῃ τῇ Βουλῇ,
σ' αὐτὸ τὸ Παρλαμέντο,
ἀπεστομώθησαν πολλοί,
ποῦχουν ραμολιμέντο
κι' ἔκαναν φαλιμέντο.

Μία Βουλὴ παρηγοριᾶς,
ποῦ μέσα' στῆς Ἐλευθεριᾶς
ἠλιάζεται τοὺς ἡλίους.

Καὶ μὲ φαιδρὰ κι' εὐτράπελα
σαρκάζει παληοκάπελα
καὶ Παλατιῶν Σγαρίλους.

Κι' ἀκούεται φωνὴ πολλῶν:
εὐοὶ' στὸ Βουλευτήριον,
ποῦ λένε πῶς ἀμαρτωλῶν
θὰ γίνῃ Δικαστήριον.

Ἐλικοχάραξαν αὐγούλαις,
καὶ' στῆς τόσαις ἀναγούλαις
τῆς παλῆας τῆς ἀηδίας.

Μετ' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ
κράζουν ξέραις καὶ γιαλοί:
ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Κι' ὅσοι τώρα σωφρόνου
ἔπειτ' ἀπὸ τὰ δεινὰ
διαλαλοῦνε πρὸ τρανά.

Πῶς ἀνάγκη νὰ γενοῦν
κι' ἄλλα σπῆτια σὰν τὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαῖτη.

ΣΤ΄.

Δὲν σοῦ πατεῖ τὸ στήθος πρὸ τοῦ Δούσμαν' ἢ σπιροῦνα,
δὲν φαρμακεύουν τὴν ψυχὴ δαφνοστεφοῦς Στρατοῦ,
κι' ὁ Κρητικὸς ἐτίναξε τοῦ Γούναρη τὴν γούνα,
καὶ πάντων τῶν συναθλητῶν καὶ συνεργῶν αὐτοῦ.

Ὁ καπετάνιος ἄστραψε κι' ἐβρόντησε κι' ἐνίκα,
Θρόνους ξυνεγγογγύλισε, Σωτῆρας ξυνεκύκα,
κι' εὐοίωνος ἐλάλησε νέας Πυθίας τρίπους...
μὰ ποιὸς Σωτῆρ' ἐβάσταξε' στοῦ Ρέπουλη τοὺς κτύπους;

Καὶ τότε' ἐβόησα κι' ἐγὼ: Μανώλαρε, Μανώλαρε,
ἦλθε καιρὸς κι' ἀμόλαρε,
ἦλθε καιρὸς καὶ σκοῦξε,
φραγγέλωσε καὶ τσοῦξε.

Ἄμμ' ὁ Πολίτης;... ἔφριξαν Βουλὴ καὶ θεωρεῖα
μὲ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐκείνης τὰ θηρία.
Καὶ σύ, Πολίτη, σκοῦξε τα, καὶ σύ, Πολίτη, πέστα,
νὰ παύσουν οἱ Σωτῆρηδες νὰ θέλουνε καὶ ρέστα.

Μὰ τί σὰς λέει, βρε παιδί, κι' αὐτὸς ὁ Καφαντάρης;
ὄντως μεγάλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγον του κι' ἡ χάρις.
Οἱ λόγ' οἱ φιλελεύθεροι δὲν εἶναι πάσσα τέμπο
καὶ' στῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ γι' αὐτοὺς σὲ παρα-
[πέμπο]

Βροντὰ Μωρηᾶς καὶ Ρούμελη, φοιμάζει τὸ Ζητοῦν,
ἄλλα κι' ὁ Πῶπ ἀκαδέκτος τεντόνει τὸ ροῦθουνι
σὰν τὸ καθάριο τῶλογο νὰ μυρισθῇ τὰ γέρι,
λαῶς κι' ὁ Καρπετόπουλος ψηφίζει τὸν Λευτέρη.

Ὅλοι, Πατρίς, δικαί σου,
καὶ πάλι θωρακίσου
μὲ ρώμην νέου θάφρους.

Δεῖξέ μας χέρια γι' ἄρματα,
καὶ πτύπησε καθάρματα,
καὶ πτύπησε βαρβάρους.